

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/17/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125012761
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2125012761.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Juraja Dziaka (sudca spravodajca), v trestnej veci odsúdeného: A. B., t. č. vo VTOS v ÚZVJS Hrnčiarovce n/P, v konaní o žiadosti odsúdeného o podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 18.11.2025 sp. zn. 8PP/63/2025 - 156, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 26.02.2026 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v A., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvého stupňa“) napadnutým uznesením zo dňa 18.11.2025, sp. zn. 8PP/63/2025 - 156 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), rozhodol tak, že (citácia): „podľa § 66 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 67 ods. 1 Trestného zákona a § 415 ods. 1 Trestného poriadku súd žiadosť odsúdeného: A. B., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom C. XXX, C., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, o podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený:

· rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 18.01.2018, sp. zn. 3T/80/2010, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 16.09.2020, sp. zn. 3To/66/2018, z a m i e t a“.

Súd prvého stupňa napadnuté uznesenie odôvodnil v rozsahu č. l. 156 až 162 spisu.

Proti napadnutému uzneseniu zahlásil ihneď, po vyhlásení daného uznesenia, sťažnosť odsúdený (viď č. l. 154 spisu; ďalej aj „sťažnosť odsúdeného“), ktorú následne odôvodnil písomnými podaniami doručenými súdu prostredníctvom svojich obhajcov, a to podaním na č. l. 170 až 175 spisu (doručené súdu prvého stupňa) a podaním na č. l. 230 až 234 spisu (doručené už sťažnostnému súdu), v ktorom odôvodnení svojej sťažnosti uviedol (ako z neho vyzoomel sťažnostný súd), že napadnuté uznesenie je podľa jeho názoru nesprávne, medzi jeho výrokovou časťou a jeho odôvodnením je zřejmý rozpor, kedy navyše boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo, čo spôsobilo nesprávnosť výrokovej časti napadnutého uznesenia [§ 189 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku]. Dané odôvodnil (za súčasného poukazu na rozhodovaciu prax najvyššieho či ústavného súdu) tým, že (pre obsiahlosť textu tu zostručnené/zosumarizované)

- súd prvého stupňa len formálne preskúmal všetky pre konanie rozhodné skutočnosti a nedostatočne sa vysporiadal s otázkou naplnenia tzv. materiálnych podmienok na podmienenečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody (ďalej aj „VTOS“), pričom odsúdený tieto podmienky svojím správaním sa vo VTOS naplnil; rozhodnutie súdu by nemalo byť svojvoľné, čo je však práve prípad napadnutého uznesenia.

- odsúdený vo VTOS preukázal polepšenie sa, čo plynie z vyhodnotenia doterajšieho VTOS ako celku a v ňom zaznamenaných zmien/vývoja jeho osobnosti (súd prvého stupňa ale rezignoval na hodnotenie dynamiky/zmeny správania sa odsúdeného vo VTOS). Pokiaľ súd prvého stupňa založil napadnuté uznesenie na vyhodnotení počítačovej fázy VTOS či časovo izolovaných (t. j. krátkodobých/nepretrvávajúcich) negatívnych poznatkov o správaní sa odsúdeného vo VTOS (napr. sotenie iného spoluväzňa v roku 2015), nekonal správne, mal brať do úvahy celé doterajšie obdobie 16-tich rokov VTOS. V súhrne je správanie sa odsúdeného stabilizované, kontinuálne primerané/vyhovujúce, pričom nie je správnu úvaha, že inštitút podmieneného prepustenia z VTOS sa má uplatňovať len výnimočne (uplatniť sa má totiž vždy, ak sú na jeho aplikáciu naplnené zákonné predpoklady, čo tu sú).

- súd prvého stupňa tendenčne vyseletoval zo zistených skutočností len niektoré (predchádzajúca trestná činnosť, skoro 10 rokov starý negatívny poznatok o odsúdenom z VTOS zvýraznený tendenčne vo svetle hodnotenia odsúdeného počas VTOS až za obdobie rokov 2021 až 2024, a pod.). Pokiaľ ide o disciplinárne previnenia z rokov 2021 až 2024, je potrebné brať do úvahy, že odsúdený bol opakovane premiestňovaný medzi ÚZVJS, čo je do istej miery zásah do fungovania jednotlivca (odsúdený nie je dokonalou osobou, nie je bez chyby, no dané neznamena, že sa vo VTOS nepolepšil). Od roku 2015 mal odsúdený pritom len menej závažné previnenia (neustlaná posteľ, vstup do nesprávnych priestorov v posilňovni atď.). V posledných približne 2/3 trestu je správanie odsúdeného relatívne dobré/stabilizované, výkyvy sa vyskytli v dôsledku zmeny ÚZVJS a adaptácie na nové režimové podmienky.

- počas VTOS však odsúdený pracoval (povinnosti si v tomto smere plnil riadne/svedomito), rešpektoval pravidlá ÚZVJS, o čom svedčia aj preradenia odsúdeného počas VTOS postupne až do ÚZVJS s minimálnym stupňom stráženia. Priebeh VTOS u odsúdeného vytvoril dostatočné podmienky na vedenie riadneho života na slobode (aj podľa znaleckých záverov odsúdený spĺňa predpoklady na úspešnú resocializáciu, na čo však súd prvého stupňa nereagoval). Odsúdený má 51 rokov, trestnej činnosti sa dopúšťal vo svojej mladosti, pred viac ako 20-timi rokmi. S daným sa však súd prvého stupňa dostatočne nevyšporiadal, pričom neprípustne prisúdil rozhodujúcu váhu pri svojom rozhodovaní predošlej trestnej činnosti odsúdeného, teda skutkom, pre ktoré bol odsúdený pred vyše 16-timi rokmi. Súd prvého stupňa nevyhodnotil riadne zo spisu plynúce poznatky o odsúdenom a ani starostlivo neposúdil prostredie, do ktorého by sa odsúdený po prípadnom podmienenom prepustení z VTOS dostal (ide o stabilné zamestnanie a funkčné rodinné zázemie), čo predstavuje porušenie práv odsúdeného a zároveň nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia.

- nie je korektná úvaha súdu prvého stupňa, podľa ktorej sa odsúdený nachádza vo VTOS už druhýkrát, nakoľko aktuálny VTOS je v porovnaní s tým prvým dlhoročným trestom, a ak podľa názoru súdu prvého stupňa prvý svojím trvaním krátky VTOS nestačil na nápravu odsúdeného, dané neznamena, že doterajší v poradí druhý VTOS nenaplnil u odsúdeného účel trestu predčasne v zmysle predpokladov zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona.

- aj hodnotiacia správa z ÚZVJS, ktorú nemožno tu bagatelizovať, odporúča podmienené prepustenie odsúdeného z VTOS (a je to práve ÚZVJS, v ktorom odsúdený trest vykonáva, kto disponuje tými najkomplexnejšími/najrelevantnejšími informáciami o odsúdenom), pričom súd prvého stupňa mal brať do úvahy aj aktuálny postoj odsúdeného k ním v minulosti páchanej trestnej činnosti (ten je sebakritický).

- súd prvého stupňa riadne nevyhodnotil ani zmeny v rodinnom prostredí odsúdeného, vyznačujúce sa zintenzívnením kontaktu medzi odsúdeným a jeho dcérou, ktorá (ako mladá dospelá osoba) ho pravidelne vo VTOS navštevuje, majú dobrý vzťah, čo by chcel odsúdený rozvíjať na slobode a byť jej oporou.

- nesúhlasí so záverom súdu prvého stupňa, že by nebol u odsúdeného predpoklad vedenia riadneho života na slobode. Odsúdený preukázal, že pre prípad podmieneného prepustenia z VTOS má zabezpečené zamestnanie, pričom počas VTOS urobil maximum preto, aby sa vedel na slobode riadne živiť; dané však súd prvého stupňa vôbec nebral do úvahy.

- v prípade zamietnutia žiadosti o podmienené prepustenie z VTOS má by navyše odsúdenému súdom jasne/zrozumiteľne vysvetlené, čo má ešte urobiť a ako sa správať počas ďalšieho VTOS, aby mohol docíliť naplnenie oboch tzv. materiálnych podmienok podľa § 66 ods. 1 Trestného zákona pre úspešné jeho budúce podmienené prepustenie z VTOS. Súdnym rozhodnutím totiž musí mať aj výchovný charakter, odsúdený z neho musí vedieť vyčítať, čo všetko nateraz zabránilo úspechu jeho žiadosti o podmienené prepustenie z VTOS a čo všetko ešte musí urobiť, aby mohol byť s budúcou žiadosťou o podmienené prepustenie z VTOS úspešný. V opačnom prípade, a za situácie, kedy odsúdený má dojem, že za účelom pre neho pozitívneho rozhodnutia súdu o jeho žiadosti o podmienené prepustenie z VTOS urobil maximum, no jeho žiadosť bola zamietnutá, môže dané mať veľmi negatívne dôsledky pre ďalší resocializačný proces odsúdeného vo VTOS. Súd nemal vychádzať len z predošlej trestnej činnosti odsúdeného.

- aktuálne je navyše vedené konanie o premene zvyšku trestu na trest domáceho väzenia; z hľadiska dlhodobej kontroly/ochrany spoločnosti predstavuje podmienené prepustenie odsúdeného z VTOS efektívnejší/vhodnejší nástroj, než premena zvyšku trestu na trest domáceho väzenia.

Vzhľadom na uvedené odsúdený navrhol (ako z posúdenia obsahu jeho sťažnosti v zmysle § 62 ods. 1 Trestného poriadku sťažnostný súd vyrozumel), aby Krajský súd v Trnave ako súd sťažnostný zrušil napadnuté uznesenie v celom rozsahu, a aby vec vrátil súdu prvého stupňa za účelom jej nového prejednávania a rozhodnutia o nej, alternatívne, aby sám rozhodol v danej veci tak, že odsúdeného podmienenčne prepustení z VTOS za súčasného uloženia skúšobnej doby (aj na 7 rokov, za súčasného probačného dohľadu v trvaní 3 rokov a uloženia primeraných obmedzení/povinností).

Prokurátorka sa ihneď, po vyhlásení napadnutého uznesenia, vzdala práva na podanie sťažnosti (č. I. 154 spisu), k sťažnosti odsúdeného sa osobitne nevyjadrila (č. I. 176; č. I. 230 spisu).

Posúdenie sťažnosti odsúdeného sťažnostným súdom. Podľa § 66 ods. 1 Trestného poriadku súd môže odsúdeného podmienenčne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a

a) ak ide o osobu odsúdenú za prečin po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody;

b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody;

c) ak ide o osobu odsúdenú za zločin, ktorá nebola pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody po výkone polovice uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody; súd zároveň nariadi kontrolu technickými prostriedkami.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmienenčnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 66 ods. 3 Trestného zákona, ak odsúdený má vykonať viac trestov odňatia slobody, odsúdený môže byť podmienenčne prepustený najskôr po výkone súčtu pomerných častí uložených trestov podľa odseku 1 písm. a) až c), § 67 ods. 1 a 2 a celého zvyšku trestu podľa § 68 ods. 2.

Podľa § 67 ods. 1 Trestného zákona osoba odsúdená za obzvlášť závažný zločin alebo osoba odsúdená na trest odňatia slobody podľa § 47 ods. 2 okrem osoby odsúdenej na doživotie môže byť podmienenčne prepustená až po výkone troch štvrtín uloženého trestu odňatia slobody.

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť

b) konanie predchádzajúce týmto výrokmi napadnutého uznesenia.

Sťažnostný súd na podklade podanej sťažnosti odsúdeným postupoval podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, pričom preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, súlad výrokovej časti napadnutého uznesenia s jeho odôvodnením, ako i konanie predchádzajúce jeho vydaniu, pričom dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná. Z obsahu spisového materiálu totiž sťažnostný súd zistil, že súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru, že v posudzovanom prípade (ešte) nie sú dané podmienky na postup súdu podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 66 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a s § 67 ods. 1 Trestného zákona v podobe podmienenčného prepustenia odsúdeného z VTOS. Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo výroku napadnutého uznesenia, žiadne procesné pochybenia súdu prvého stupňa sťažnostný súd vlastným prieskumom nezistil. Za mierny nedostatok v kontexte celého vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa na verejnom zasadnutí dňa 18.11.2025, i keď sťažnosťou odsúdeného nenapadnutý, možno považovať oboznámenie len anonymizovanej/internetovej verzie tzv. súbehového rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 03.07.2013 sp. zn. 2T/16/2011, čo bolo spôsobené najmä oneskorenou súčinnosťou daného okresného súdu so súdom prvého stupňa, vid' č. I. 26 a č. I. 167 spisu, no súd prvého stupňa na účely tohto sťažnostného konania napokon zabezpečil v (napokon poskytnutej) súčinnosti s Okresným súdom Nitra do spisu kópiu daného rozsudku, vid' č. I. 177 až 226 spisu, a tak i možnosť riadneho sťažnostného prieskumu zistení plynúcich z dokazovania vykonaného pred súdom prvého stupňa.

Možno tak (napokon) skonštatovať, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo vzťahu k výroku napadnutého uznesenia procesne správne, podľa názoru sťažnostného súdu cesta súdu prvého stupňa k napadnutému uzneseniu bola „procesne čistá“, aj čo do plného zachovania práv procesných strán na konaní participovať a podľa vlastného uváženia realizovať svoje procesné práva.

Z vyššie citovaných ustanovení § 66, § 67 Trestného zákona vyplýva, že súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody po splnení jednak formálnej podmienky a to zákonom stanovenej doby výkonu trestu, a jednak po splnení dvoch materiálnych podmienok, ktorými sú (i) plnenie povinností a správanie odsúdeného vo výkone trestu, ktorými preukázal polepšenie (t. j. polepšenie sa), a (ii) skutočnosť, že sa od odsúdeného môže očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život (t. j. prognóza vedenia riadneho života). Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvého stupňa k správne záveru, že u odsúdeného bola splnená formálna podmienka na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, teda že v zmysle § 66 ods. 1, § 67 ods. 1 Trestného zákona vykonal potrebnú (pomernú) časť z výmery uloženého (súhrnného) trestu. Danému záveru nie je teda čo vytknúť, sťažnostný súd týmto plne odkazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia, s ktorým sa stotožňuje (viď štvrtý odsek na strane 11 napadnutého uznesenia, č. l. 161 spisu).

Sťažnostný súd ďalej k splneniu tzv. prvej materiálnej podmienky (t. j. polepšenie odsúdeného) a tzv. druhej materiálnej podmienky (t. j. prognóza vedenia riadneho života odsúdeným na slobode) zakotvenej v § 66 ods. 1 Trestného zákona uvádza, že toto je predmetom dokazovania na verejnom zasadnutí a v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku súd hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, a to jednotlivo i v ich súhrne. Po preskúmaní veci sa sťažnostný súd stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že u odsúdeného nebola dosiaľ splnená tak prvá ako ani druhá materiálna podmienka zakotvená v § 66 ods. 1 Trestného zákona a spočívajúca v (i) jeho polepšení sa počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody a v (ii) prognóze vedenia riadneho života odsúdeným v budúcnosti/na slobode (k tomu všetkému viď piaty odsek na strane 11 napadnutého uznesenia až po koniec odôvodnenia napadnutého uznesenia na jeho strane 14, č. l. 161 až 162 spisu).

Sťažnostný súd si závery súdu prvého stupňa ohľadne nenaplnenia oboch tzv. materiálnych podmienok u odsúdeného, vyžadovaných v § 66 ods. 1 Trestného zákona na podmiennečné prepustenie z VTOS, prezentované v napadnutom uznesení osvojil a v celom rozsahu na ne týmto odkazuje, bez potreby opakovania týchto dôvodov vo svojom uznesení. V tejto súvislosti sťažnostný súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a to v prípade, ak sa sťažnostný súd stotožní s úvahami súdu nižšieho stupňa a tieto považuje za zákonné a správne, nie je potrebné, aby tieto opakoval vo svojom rozhodnutí, ale stačí, aby na tieto len stručne poukázal (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/2/2018 zo dňa 23.01.2018), pričom odôvodnenie uznesenia prvostupňového a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane, keďže z hľadiska predmetu tvoria jeden celok (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 336/2016; ústavný súd pri posudzovaní dodržiavania ústavno-procesných princípov orgánmi verejnej moci pri rozhodovaní vychádza z toho, že na rozhodnutie vydané na rôznych inštitúciách je potrebné vzhliadať ako na jeden celok, k čomu viď tiež rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 447/2016).

Sťažnostný súd pripomína (a zároveň poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky, viď napr. uznesenie ústavného súdu zo dňa 09.09.2025, sp. zn. II. ÚS 472/2025-10), že tak z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako i judikatúry ústavného súdu vyplýva, že (sťažnostný) súd nemá povinnosť odpovedať a reagovať na každú námietku sťažovateľa (tu odsúdeného), ale iba na také, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o veci (tu o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z VTOS), zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v sťažnostnom konaní. V nadväznosti na uvedené sťažnostný súd konštatuje, že výstižným/správnym spôsobom sa okresný súd vysporiadal so svojou povinnosťou náležite zistiť, posúdiť a napokon procesným stranám zrozumiteľne vysvetliť v napadnutom uznesení, k akým skutkovým záverom na základe akého vykonaného dokazovania na verejnom zasadnutí dospel v otázke ne/naplnenia zákonných podmienok pre kladné rozhodnutie o takej žiadosti odsúdeného v zmysle § 66, § 67 Trestného zákona, a ako vec právne posúdil (v tejto súvislosti podľa názoru sťažnostného súdu súd prvého stupňa pokryl v podstate celú obhajobnú/sťažnostnú argumentáciu odsúdeného).

V tejto súvislosti totiž sťažnostný súd zdôrazňuje z pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania vyplynúvšiu skutočnosť (neopomínajúc/neznižujúc význam zvyšných z pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania plynúcich skutočností), že

- odsúdený má v registri trestov 8 záznamov (datované právoplatnosťou rozhodnutí súdov od roku 1994 po rok 2020) za rôznorodú aj úmyselnú trestnú činnosť (krádež, výtržníctvo, ublíženie na zdraví atď.; zahľadanie daných odsúdení nebráni ich posúdeniu v aktuálnom konaní podľa § 66 a nasl. Trestného zákona, nakoľko sa posudzujú osobnostné charakteristiky odsúdeného aj, i keď nie len, pohľadom na jeho minulosť, kedy zahľadanie odsúdenia neznamená, že sa danej trestnej činnosti nedopustil), pričom pred aktuálnym VTOS (uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody cez záznamy č. 7 a 8 odpisu registra trestov) k jeho náprave nevedli ukladané tak podmiennečné tresty odňatia slobody ako ani nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov, z výkonu ktorého bol síce z pohľadu splnenia podmienok na osvedčenie sa v skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia v rozhodnom čase v minulosti úspešne podmiennečne prepustený (viď záznam č. 6 odpisu registra trestov odsúdeného), no následne sa v roku 2008 dopustil v jej vzájomnom súbehu veľmi závažnej trestnej činnosti, jedného pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu (§ 188 Trestného zákona; okrem iného násilím aj so zbraňou a organizovanou skupinou) a jedného obzvlášť závažného zločinu (§ 186 Trestného zákona; okrem iného násilím aj so zbraňou a organizovanou skupinou), pre ktoré je aktuálne vo VTOS z dôvodu uloženia súhrnného trestu vo výmere 21 rokov. Tieto informácie sú dôležitými pre posúdenie naplnenia tzv. materiálnych podmienok zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona a učinenie prognózy možného ďalšieho správania sa odsúdeného v budúcom čase v prípade podmiennečného prepustenia jeho osoby na slobodu (jednoducho povedané, aj minulosť odsúdeného musí súd brať do úvahy, aj závažnosť ním páchanej trestnej činnosti).

- odsúdený je obmedzený na osobnej slobode v súvislosti s tu prejednávanou trestnou činnosťou od apríla 2010 (vo väzbe bol až do júla 2011, kedy nastúpil VTOS), pričom správanie odsúdeného nebolo v priebehu aktuálneho VTOS vždy neproblematické, a to nielen v úvodnej (tzv. adaptačnej fáze VTOS), ale i (o mnoho rokov) neskôr, vrátane prechovávanía nepovoleného predmetu či agresívneho správania sa v roku 2015 (sotenie do iného odsúdeného), nestabilného (kolísavého) správania sa v ÚZVJS Ilava, kde bol za účelom štúdia od augusta 2021 do júla 2024, pričom sa tam u neho striedali obdobia bez negatívnych poznatkov o jeho správaní s obdobiami s prítomnosťou negatívnych poznatkov (v podobe neustrojenia sa, vyskytovania sa v nepovolených priestoroch posilňovne, spania v nepovolenom čase a ignorovaní príslušníka ZVJS, vulgárneho vyjadrovania sa, nátlakového správania sa atď.), kedy aj po návrate do ÚZVJS Leopoldov v júli 2024 sa u neho vyskytol menej závažný prípad porušenia poriadku ÚZVJS, keď spal v nepovolenom čase. Správanie odsúdeného teda nie je možné (ani po rokoch VTOS) charakterizovať ako bezpodmienečne stabilné, samotná obhajoba v sťažnosti odsúdeného priznáva, že aj zmeny vo VTOS (zmena ÚZVJS, nutnosť prispôbiť sa režimu iného ÚZVJS) boli príčinou nestabilného správania sa odsúdeného – je potom legitímnou otázkou/obavou súdu, aké riziko by bolo spojené s ohľadom na stabilitu správania sa odsúdeného s aktuálnym podmiennečným prepustením odsúdeného z VTOS, nakoľko dané predstavuje výraznú zmenu v živote odsúdeného, ktorý je pozbavený slobody de facto kontinuálne od roku 2010, kedy na slobode bude odsúdený vstupovať nutne do širšej/pestrejšej škály medziľudských vzťahov (v pozitívnom i negatívnom zmysle), než je tomu v prípade VTOS, a s rôznou mierou psychickej záťaže (už len z povahy veci mu pribudnú na riešenie aj svojím potenciálom psychicky náročné existenčné otázky zabezpečenia bývania, príjmu, začlenenia sa do spoločnosti atď.). Aj dané musel (sťažnostný) súd (komplexne, vo svetle všetkých ďalších z dokazovania vyplynúvšich skutočností) vyhodnotiť pre účely tohto sťažnostného konania.

Je tak zrejmé, že obhajobou cez sťažnosť odsúdeného súdu predkladaný obraz o nepodstatných pokleskoch odsúdeného počas VTOS, na ktorých mal súd prvého stupňa neprípustne selektívne založiť napadnuté uznesenie, neobstojí. Predošlé odsúdenia (samé o sebe) nemôžu byť dôvodom na zamietnutie žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z VTOS, v čom dáva sťažnostný súd obhajobe za pravdu, no pohľadom na odôvodnenie napadnutého uznesenia sťažnostný súd konštatuje, že ani neboli. Súd prvého stupňa zhodnotil osobu odsúdeného vskutku komplexne, v celom súhrne z dokazovania dostupných informácií, cez jeho trestnú minulosť a ukladané tresty, priebeh VTOS (a v ňom zaznamenané či už pozitívne alebo negatívne správanie sa odsúdeného) až po jeho aktuálne správanie sa a postoje vo VTOS. Už súdom prvého stupňa správne a dostatočne zistené skutočnosti neumožňujú ani sťažnostnému súdu (a to aj po zohľadnení sťažnostných námietok odsúdeného) učiniť odsúdeným želaný záver, že odsúdený v aktuálnom čase „už dozrel“ v otázke splnenia podmienok

zakotvených v § 66 Trestného zákona do možnosti aplikácie inštitútu podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody u jeho osoby.

V zhode so závermi súdu prvého stupňa sťažnostný súd tak aktuálne nevidí naplnenie ani jednej z materiálnych podmienok zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona u odsúdeného do už súdom akceptovateľnej miery. Ak doterajší výkon aktuálneho trestu odňatia slobody u odsúdeného (ktorý ako opakovane súdne trestaná osoba už v minulosti bol vo VTOS, a bol i podmiennečne prepustený, no následne sa dopustil v podstate omnoho závažnejšej trestnej činnosti, pre ktorú je aktuálne vo VTOS) ešte nedocielil (predčasné) naplnenie účelu trestu v zmysle § 34 Trestného zákona, podmiennečné prepustenie odsúdeného z VTOS v aktuálnom čase by tak na plecía spoločnosti z pohľadu sťažnostného súdu kladlo neprímerané (a teda nedôvodne uložené) riziko znášania nožnej recidívy trestnoprávne relevantného protiprávneho správania sa odsúdeného, kedy ani prípadne uložený probačný dohľad nie je nepretržitou kontrolou nad správaním sa odsúdeného. A to odsúdeného, u ktorého sa aj po niekoľkoročnom VTOS objavovali (a to relatívne nedávno, pár rokov dozadu) kolísavé vzorce správania sa, spojené s nerešpektovaním pravidiel ÚZVJS či istou mierou verbálnej agresie v podobe vulgarizmov, čo malo byť zapríčinené podľa vyjadrenia obhajoby najmä zmenou v odsúdeného každodennom režime (zmena ÚZVJS), kedy také zmeny v prípade života na slobode, a aj omnoho psychicky zaťažujúcejšie (vrátane riešenia svojou povahou existenčných otázok ohľadne bývania, príjmu atď.) ho zaiste budú stretávať v živote na slobode, čo u osoby v minulosti opakovane trestanej a následne odsúdenej za tak závažnú trestnú činnosť, ako je tomu v prípade odsúdeného, kladú na plecía súdu konajúceho o žiadosti takého odsúdeného o podmiennečné prepustenie z VTOS zodpovednosť náležite a pomerne prísne posúdiť, či doterajší VTOS už skutočne naplnil predčasne účel trestu u odsúdeného v zmysle jeho polepšenia sa a prognózy vedenia riadneho života na slobode.

Z pohľadu sťažnostného súdu, súd prvého stupňa neprístupoval k posúdeniu veci selektívne v neprospech odsúdeného. Popri pre odsúdeného pozitívnych skutočnostiach jednoducho musel súd v zmysle vyššie uvedeného brať náležitý zreteľ aj na informácie pre odsúdeného nie želané, čo neznamena, že tie pre odsúdeného priaznivé do úvahy nebral. Súd tiež ani neignoroval obhajobou tvrdené v minulosti znalecky zistené poznatky o osobe odsúdeného, tie boli zrejme totiž podkladom pre ukladanie trestu v minulosti, ktorý trest bral súd prvého stupňa tu do úvahy. Okrem toho, v závere verejného zasadnutia už procesné strany nemali návrhy na doplnenie dokazovania, čo aj v prípade procesného nerozhodnutia súdom o ich prípadných skorších návrhoch na vykonanie dokazovania znamena, že procesné strany na takých prípadných skorších dôkazných návrhoch netrvajú a berú ich späť (k čomu viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 09.12.2025 sp. zn. 3Tdo/64/2025, ktoré poukazuje na skorší judikát s označením R 116/2014). Súd neignoroval ani pozitívne výsledky odsúdeného vo VTOS či možnosť zamestnania sa na slobode, ani funkčné rodinné vzťahy. Všetky pozitívne skutočnosti ohľadne osoby odsúdeného sa totiž (v relatívne nedávnom čase, ako je už naznačené vyššie) vyskytli popri vyššie zhrnutých negatívach prejavov jeho správania sa vo VTOS. Pre (sťažnostný) súd preto vo svojom súhrne, nie je daný bezpečný záver/predpoklad o naplnení jednej či druhej tzv. materiálnej podmienky v zmysle § 66 ods. 1 Trestného zákona (v podobe polepšenia sa odsúdeného a prognózy vedenia riadneho života jeho osobou na slobode).

Právo na spravodlivý proces negarantuje procesnej strane právo na to, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej predstavami a požiadavkami, ale najmä právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, vrátane odpovedí na argumenty procesných strán – prieskumom napadnutého uznesenia i konania, ktoré mu predchádzalo v intenciách § 192 ods. 1 Trestného poriadku sťažnostný súd dospel k záveru, že také právo odsúdeného v konaní pred súdom prvého stupňa naplnené bolo, súd prvého stupňa sa v napadnutom rozsudku riadne vysporiadal so svojou povinnosťou riadne/dostatočne a zákonným spôsobom svoje rozhodnutie odôvodniť (§ 176 ods. 2 Trestného poriadku).

Je síce pravdou, že neexistuje „istota“, že odsúdený ne/bude viesť na slobode riadny život. Takúto istotu súdy rozhodujúce o žiadostiach o podmiennečné prepustenie prakticky nemajú a ani nemôžu nikdy mať. Súčasne ale v prejednávanej veci nebolo možné ustáliť, že by pre záver o vedení riadneho života odsúdeným v prípade jeho podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody bolo možné mať pre súd dostatočný/rozumný/dôvodný predpoklad. Zmysel inštitútu podmiennečného prepustenia spočíva v motivácii odsúdeného k tomu, aby svojím chovaním a plnením povinností vo výkone trestu ukázal polepšenie a naplnil prognózu vedenia riadneho života na slobode. Vykonanou časťou

trestu odňatia slobody podľa názoru sťažnostného súdu nebol účel trestu dosiaľ dosiahnutý, i keď bezpochyby toho času je odsúdený na správnej ceste k naplneniu oboch tzv. materiálnych podmienok zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona. Podľa názoru sťažnostného súdu však s ohľadom na vyššie uvedené ako i v napadnutom uznesení skutočne vyčerpávajúco uvádzané okolnosti prejednávanej veci a osoby odsúdeného by v prípade aktuálneho podmiennečného prepustenia odsúdeného z VTOS ani hroziace nariadenie výkonu zvyšku trestu odňatia slobody riziko možnej recidívy neznižovalo do súdom akceptovateľnej miery (k tomu viď napr. bod 13. nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 85/2025-30 zo dňa 17.07.2025), keďže v minulosti ani úspešné podmiennečné prepustenie z VTOS u odsúdeného nemalo želaný efekt a ten sa dopustil mnohej obzvlášť závažnej trestnej činnosti, pre ktorú je aktuálne vo VTOS.

S ohľadom na uvedené, sťažnostný súd konštatuje, že odsúdený neuviedol také skutočnosti, a sťažnostný súd ani také nezistil, ktoré by boli spôsobilé z hľadiska zistenia podmienok pre taký postup súdu docieľiť zrušenie/zmenu napadnutého uznesenia a podmiennečné prepustenie odsúdeného z VTOS.

Záverom však sťažnostný súd dodáva, že ani napadnutým uznesením, ani týmto uznesením sťažnostného súdu, o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z VTOS konajúce súdy nemajú za cieľ odradiť odsúdeného od cesty vlastnej nápravy, na konci ktorej je jednoznačne vedenie riadneho života aj v čase po VTOS. Práve naopak, napadnuté uznesenie v spojení s týmto uznesením sťažnostného súdu by malo byť (ako správne obhajoba uviedla v sťažnosti odsúdeného) a aj je návodom pre odsúdeného, čo zmeniť/udržať/zlepšiť počas ďalšieho VTOS tak, aby u odsúdeného bol skutočne účel trestu predčasne naplnený (§ 34 Trestného zákona) a mohlo byť konštatované naplnenie oboch tzv. materiálnych podmienok zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona. Rozhodne chvályhodný je počet získaných disciplinárnych odmien odsúdeným počas doterajšieho VTOS (v počte 17, č. I. 16 a č. I. 152, kedy aktuálne, aj z dôvodu zahľadania, nemá evidované disciplinárne potrestanie), tiež jeho záujem byť oporou vlastnej dcéry v čase jej mladej dospelosti (nahlásil si a plní si na ňu aj vyživovaciu povinnosť), ďalej jeho snaha hľadať si už teraz zamestnanie na slobode (č. I. 5 spisu), tiež ním prejavovaný záujem o štúdium v odbore stolár, ktoré štúdium následne úspešne vlastnou prácou/pričinením ukončil (viď kópiu výučného listu na č. I. 4 spisu, tiež hodnotenie z VTOS na č. I. 16 až 18 spisu). Rozhodne pozitívnymi skutočnosťami sú ďalej (i) udržiavanie funkčného/podporného/súdržného kontaktu s rodinou/kamarátmi, (ii) vlastná sebareflexia odsúdeného (kritický postoj k vlastnej trestnej činnosti, ľútosť nad jej spáchaním, akceptovanie vlastnej zodpovednosti za ňu) a napĺňanie cieľov stanovených programom zaobchádzania, (iii) aktuálne bezproblémové správanie sa vo VTOS (vrátane svedomitého plnenia si pracovných a iných úloh) ako i (iv) odporúčanie ÚZVJS odsúdeného podmiennečne prepustiť z VTOS (ktoré je však „len“ odporúčaním, ktorého relevanciu v tom ktorom momente VTOS posudzuje až súd).

Posúdenie naplnenia oboch tzv. materiálnych podmienok zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona sa výsostne vzťahuje na situáciu odsúdeného v tom ktorom aktuálnom čase a priestore. Ak súd prvého stupňa, ani sťažnostný súd toho času nevidia u odsúdeného naplnenie oboch tzv. materiálnych podmienok zakotvených v § 66 ods. 1 Trestného zákona (t. j. polepšenie sa a prognóza vedenia riadneho života v prípade pobytu na slobode), dané neznamená, že by v neskoršom (a v jeho prípade aj relatívne skorom) čase odsúdený nemohol obe tieto podmienky naplniť v kvalite dostačujúcej pre súd na kladné rozhodnutie o jeho inej/ďalšej žiadosti o podmiennečné prepustenie z VTOS. Dané je však podmienené zistením ďalšieho kontinuálneho stabilného pozitívneho/riadneho správania sa/prejavovania sa odsúdeného počas ďalšieho VTOS, ktoré také kladné rozhodnutie súdu zdôvodní, čo je v rukách v podstate len samotného odsúdeného. Pre odsúdeného je tak úlohou vytrvať v stabilnom, príkladnom a riadnom správaní počas nadchádzajúceho obdobia VTOS, aby vedel v budúcnosti zdokladovať súdu, že prípadné zmeny v jeho živote nebudú sprevádzané negatívnou zmenou v jeho správaní, a že je spôsobilý sa s nimi vyrovnáť bez negatívnych dopadov na stabilitu jeho správania (ak to kapacity/možnosti ÚZVJS dovoľujú, osožným by mohla byť v danom smere aj pomoc/konzultácia odsúdeného s pedagogickým personálom ÚZVJS). To všetko za predpokladu, vzhľadom na plánované zvyšné trvanie VTOS, že taká ďalšia žiadosť podľa § 415 ods. 1 (druhá veta) Trestného poriadku je vôbec možná, čo u odsúdeného s ohľadom na okolnosti je.

Zjednodušene zhrnúc dva predošlé odseky tohto uznesenia sťažnostného súdu, pre odsúdeného to znamená aktuálne vytrvať v riadnom správaní/plnení svojich úloh a jemu pridelených činností v rámci VTOS (prípadne byť pri ich plnení naďalej iniciatívny, no v medziach pokynov príslušníkov

ZVJS a ústavného poriadku), kedy ďalšie pretrvávajúce bezproblémové správanie sa odsúdeného vo VTOS (a tým zdokladovanie stability/nekolísavosti bezproblémového správania sa odsúdeného) v čase po tomto rozhodnutí sťažnostného súdu by bolo rozhodne jemu na prospech a mohlo by byť (v súhrne so všetkým vyššie o odsúdenom pozitívne uvedenom, plynúcom z pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania), ak by v budúcom čase znovu žiadal o podmienené prepustenie z VTOS, práve tým ukazovateľom (v zmysle § 66 ods. 1 Trestného zákona), že odsúdený sa veľmi pravdepodobne „nenapraviteľne“ polepšil a bez ďalšieho už napĺňa prognózu vedenia riadneho života na slobode. Rozhodnutie takto ešte istý čas vytrvať a tým preukázať predčasné naplnenie účelu trestu (§ 34 Trestného zákona) je však už na pleciah odsúdeného.

Záverom ešte sťažnostný súd uvádza, že nie úplne rozumie obhajobnej argumentácii uvedenej v sťažnosti odsúdeného a týkajúcej sa návrhu odsúdeného na premenu zvyšku trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia (§ 65a Trestného zákona), ktorý sa má prejednávať v inom konaní. Pokiaľ je odsúdený sám názoru, že v jeho prípade je, najmä pokiaľ ide o možnosť dlhšej skúšobnej doby a teda dlhšieho dohľadu nad odsúdeným pri podmienenom prepustení z VTOS v porovnaní s premenou trestu na trest domáceho väzenia, lepším riešením jeho podmienené prepustenie z VTOS, je na zváženie, či môže byť taký jeho návrh na premenu zvyšku trestu odňatia slobody na trest domáceho väzenia vôbec úspešný (ak sám odsúdený prejavuje pochybnosti nad jeho účelnosťou/efektívnosťou v tomto prípade, kedy by mal zvážiť, či na danom návrhu vôbec zotrvať).

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak (a) nie je prípustná, (b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo (c) nie je dôvodná.

Pretože sťažnostný súd nezistil aktuálne žiadne dôvody, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého uznesenia, sťažnosť odsúdeného zamietol ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.